

CONVINS APOI PREOCUPAT

Înainte de a continua, să ne plecăm puțin capetele. Continuă cu aceasta, soră Anna Jeanne și la fel, tu, frate.

Într-o zi, un Străin cobora de pe un munte și privea spre un grup de oameni pe care îi însărcinase să scoată afară draci și să vindece bolnavii, fiindcă i-a găsit biruiți în ce privește vindecarea unui epileptic.

Poate, Ioan zicea: „Iată cum am procedat în Capernaum!”, în timp ce altul zicea: „Iată cum am procedat în altă parte...” Dar nu au avut nici un rezultat. Atunci tatăl copilului s-a uitat și a văzut că venea Cineva, așa că a alergat spre El, a căzut cu fața la pământ și l-a zis: *„Doamne, ai milă de fiul meu, căci este lunatic și pătimește rău... L-am adus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece.”* (Matei 17.15-16). Și ce i-a spus Domnul? „Dacă crezi, este posibil!”

Același lucru este valabil și pentru noi în dimineața aceasta: „Eu pot s-o fac, dacă credeți!” Amin.

Tată ceresc, în sfințenia acestui serviciu noi știm că Dumnezeu pe care-L avem, nu este un idol ca cel pe care-l iau păgânii și cad înaintea lui, nici un dumnezeu închipuit de care oamenii se apropie prin hipnoză și alte lucruri... Ce ciudat este să-l vezi pe diavolul făcând așa ceva, în timp ce Duhul adevăratului Dumnezeu, nu vine într-un idol ca să vorbească din el, ci vine în ființe umane vii, vorbind Cuvântul Său prin om, fiindcă noi suntem imaginea Sa vie, creați după chipul Său, pentru lucrarea și gloria Sa.

Privind în jurul nostru îi vedem pe cei bolnavi și aflați în nevoi și simțim că am devenit leneși în slujba la care ne-ai chemat; simțim că există ceva de care avem nevoie, Doamne. N-ai vrea să ni-L dai în dimineața aceasta, Tată?

Doamne, în timp ce stăteam aici și-l ascultam pe fratele nostru care vorbea despre ceea ce au trăit ei cu ani în urmă, pe strada Azusa, el fiind cel mai mic om de acolo, îmi doream să văd acele lucruri întâmplându-se din nou, astfel ca nimeni să nu fie mare, ci toți să fim micuți și umili, smerindu-ne pe noi înșine înaintea Ta. Trimite-ne și nouă aceasta în zilele noastre. Noi avem emoții și agitație, membri și așa mai departe, dar Îl dorim pe Isus.

Doamne, noi Te dorim pe Tine, Duhul care știm că este prezent cu noi în această dimineață. Te dorim înăuntrul nostru, Doamne, dorim ca noi să stăm deoparte și să Te lăsăm pe Tine înăuntru. Golește-ne, Doamne, și umple-ne cu prezența Ta; smerește-ne inimile și Te vom slăvi.

Tată, acum ne-am adunat să avem părtășie în jurul Cuvântului Tău. Tu ești Cuvântul, și Te rugăm să Te împarți printre noi, în dimineața aceasta, și să ne faci o inimă și un gând. Îți cerem aceasta pentru gloria Împărăției lui Dumnezeu, în Numele lui Isus. Amin. Vă puteți așeza.

Uneori, când ascult mărturii ca aceea pe care am avut privilegiul s-o ascult cu cinci minute în urmă, îmi doresc să-i pot spune acelui frate să se întoarcă, să mă lase să stau jos și să ascult mărturia lui. Înțelegeți? El a vorbit exact despre lucrul pe care doresc să-l văd întâmplându-se din nou. Acest om ne-a vorbit despre ceea ce a fost, iar eu încerc să vă spun că o vom avea din nou. Dar așa cum spunea fratele, nu există nici un om care s-o poată aduce, ci este nevoie de Dumnezeu. Noi nu putem face nimic până când nu o face El pentru noi. Așa este. Este nevoie de Dumnezeu. Avem toate școlile, toți predicatorii, toată educația și toate denominațiunile, dar indiferent cât ne strângem mâinile și încercăm să ajungem în unitate, nu putem face nimic fără El... Ceea ce dorim este bine, este în ordine, dar este nevoie de Dumnezeu să facă aceasta, pentru că numai El o poate aduce.

Aceasta este o lecție duminicală, iar în cadrul școlii duminicale, eu nu predic mai mult de trei sau patru ore, ceea ce înseamnă că în dimineața aceasta avem suficient timp.

Aș vrea să spun că am observat printre noi câțiva frați de la tabernacol. Îl văd pe fratele Welch Evans, soția și familia sa din Tifton, Georgia. De fiecare dată când sunt în tabernacol, spun că acest bărbat conduce, în fiecare duminică, o sută cincizeci de mile, el și familia lui, pentru a asculta Evanghelia. Frate Evans, aș vrea să te ridici în picioare împreună cu sora. O sută cincizeci de mile... Mulțumesc.

Îmi amintesc foarte bine când l-am văzut pentru prima dată pe fratele Evans. Fratele Mercier mi-a spus: „Este un bărbat care dorește să te întâlnească mâine dimineață.” Când s-a întâmplat aceasta eram în Philadelphia, iar când m-am ridicat din pat am avut o vedenie în care am văzut un om. Era un fel de pescar sportiv, dar am văzut că a încălcat o regulă. Astfel, în dimineața când l-am întâlnit pentru prima dată, i-am spus lui Meda ce văzusem cu privire la el, dar ea mi-a zis:

„Să nu-i spui aceasta unui străin!”

„Mai întâi voi afla cu ce se ocupă, apoi îi voi spune.”

Astfel, după ce am stat de vorbă cu el și am văzut că nu este un prefăcut, i-am zis:

„De curând ai fost la pescuit undeva într-un braț de apă, iar acolo ai pescuit un sac plin cu pești, pe care ai fost nevoit să-i ascunzi de trei ori, ca să nu fii văzut de paznicul din locul acela.”

El m-a privit surprins și mi-a zis:

„Așa este, domnule.” El se întreba ce îi voi spune în continuare, iar eu i-am zis:

„Am o singură rugămintă. Poți să mă duci și pe mine să pescuiesc acolo?”

Fratele lui a fost mușcat de un șarpe, de o viperă. Nu știu dacă acest soi de vipere există și în Louisiana, dar știți că vipera este un șarpe periculos. Băiatul este mai tânăr decât fratele Evans și nu este credincios, și în urma acelei mușcături de șarpe a fost spitalizat și nevoit să poarte timp de mai multe luni, o proteză la picior.

Voi știți că de fapt Domnul mi-a spus să merg acolo. Este locul în care am prins cei mai frumoși bibani, niște pești foarte mari și frumoși. La un moment dat am prins unul destul de mare și încercam să-l scot afară. Era atât de mare încât cârligul meu abia îl mai ținea. Stătea chiar în coadă, voi pescarii știți ce înseamnă aceasta, și încerca să-și scoată cârligul din gură. Dacă nu știi cum să-l ții, este destul de greu să-l scoți din apă. Era nervos, iar eu l-am aruncat înapoi și l-am scos de trei sau patru ori înapoi. Cred că era un peste de vreo cinci sau șase kilograme.

Fratele Evans m-a văzut. El este un băiat bun de la țară, și își suflecuse pantalonii în sus pentru că i se udaseră. Astfel, m-a privit și a spus:

„Trebuie să fie marele și bătrânul Jim.”

„Cu siguranță”, am răspuns eu.

„El este!” a repetat el, dar eu am zis:

„Nu, nu este chiar el.” Era un biban frumos.

Purtam la brâu niște pistoale pentru că a trebuit să ne croim cale printre aligatori și mocasini de apă, pentru a ajunge acolo. În ferma aceea era o mlaștină de o mie șapte sute de acri (687 m²). Cineva a curățat locul acela cu draga, însă acest lucru fusese făcut cu ani în urmă. Așadar, am fost nevoiți să ne croim cale prin apa

aceea și printre tot ce se afla în ea: aligatori și șerpi care puteau apărea de oriunde. Dacă vedeam o viperă o împușcam, apoi înaintam cu atenție mai departe pentru că ele stăteau încolăcite pe un nufăr sau ceva, pregătite oricând să sară și să muște.

Așadar, fratele Evans a zis: „Iau eu peștele tău!” și spunând aceasta, a sărit în stufărișul acela. Dar imediat ce a pășit, a fost mușcat de o viperă. Eram cam la o jumătate de milă depărtare de locul unde fusese mușcat fratele său. A sărit din apă, iar când m-am uitat, pe piciorul lui se vedeau două puncte mici care indicau locul unde îl mușcase șarpele. Spunea că simte cum îi îngheață oasele. Dacă ați văzut cât este de înalt, vă dați seama cu cât este mai înalt decât mine. Trebuia să-l car cam două mile în spate ca să-l scot de acolo, ceea ce era prea mult pentru mine. Stăteam acolo neputincios și-l priveam cum suferă, dar chiar atunci a venit Domnul și mi-a vorbit despre un pasaj din Scriptură care spune: *„Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma.”* (Luca 10.19), așa că am zis: „O clipă, frate Evans!” Apoi, mi-am pus mâna pe locul unde îl mușcase șarpele de picior și am spus: „Tată ceresc, suntem într-o stare de urgență, iar Cuvântul Tău spune că dacă vom fi mușcați de șerpi sau dacă vom călca pe șerpi, ei nu ne vor vătăma! Acest lucru a fost spus pentru credincioși, iar fratele acesta este un credincios. Și eu sunt credincios, și cerem mila Ta.” După ce am spus aceste cuvinte, fratele a încetat să mai sufere, de aceea cred că acest lucru s-a întâmplat în urma rugăciunii făcute. M-a privit, a început să râdă și a spus: „A dispărut toată durerea!” Apoi, s-a încălțat și am mers mai departe.

În jurul orei unsprezece seara, am ajuns la motelul la care eram cazați. În vremea aceea, fratele lui avea un magazin de momeli situat chiar peste drum de motel. Ei au venit să facă poze cu firele cu care fuseseră prinși bibanii aceia cu gura mare. În timp ce stăteam acolo, am relatat cum fusese mușcat fratele de șarpe, iar fratele lui a zis: „Este bine să fii religios, dar nu este bine să fii nebun! Ai face bine să mergi chiar acum la spital să primești îngrijiri medicale!” Vedeți? Spunea aceasta pentru că el purta proteză din pricină că fusese mușcat de același soi de șarpe.

Fratele Evans a spus: „Am fost mușcat azi-dimineață în jurul orei unsprezece, și

acum este unsprezece seara, de aceea cred că Dumnezeu care m-a ocrotit până acum, mă va ocroti tot restul vieții.” Așadar, El ne ocrotește și acum de mușcătura de șarpe. Fratele lui păcătos este un băiat bun, iar noi lucrăm încă la inima lui pentru a-l face creștin. El a fost mușcat de același soi de viperă, are același sânge fiindcă sunt frați, și a stat în spital multă vreme, fiind apoi nevoit să poarte o proteză la picior, în timp ce fratele lui care este un creștin credincios, a fost mușcat de același soi de șarpe și nu a fost afectat în nici un fel. Vedeți? Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Evans.

Îi văd și pe fratele și sora Tom Simpson care stau chiar în spatele fraților Evans, iar în spatele lor sunt fratele și sora Sothmann care sunt canadieni și tocmai au sosit. De asemenea, sunt prezenți fratele și sora Collins, fratele și sora Dauch care vin din Ohio. Sunt prezenți și frații noștri din Tennessee. Ei conduc opt sute de mile pentru a veni la adunare, ori de câte ori vorbesc. Toți cei ce sunt asociați cu tabernacolul Branham, se ridică și vin pur și simplu. Să vedem câte state au reprezentanți aici: Texas, Louisiana, Georgia, Carolina de Nord, New York, Ohio...

„Ei vin din est și din vest,

Ei vin din depărtare (Este adevărat?)...”

Frater, ieri am reușit să te aud cântând în sfârșit: „Ce mare ești!” Îi văd pe frații din Tennessee, pe fratele și sora Ungren, pe sora Downing, pe fratele Myers și Joanne, o, vai, toți sunt aici! Vă iubesc pe toți.

Cu câteva săptămâni în urmă, am avut o vedenie în care am văzut că predicam din soare și aveam o audiență mare. Aceasta se va întâmpla în viitor. Eu predicam, iar audiența mea era într-o biserică în pădure. Soarele în care stăteam strălucea în multe locuri, iar eu aveam de atins două puncte culminante și le arătam oamenilor vindecarea divină, vedeniile, tot ce a făgăduit Dumnezeu și alte lucruri. Ei mă ascultau și se bucurau.

Primul meu apogeu era să le spun că toate aceste lucruri erau Cuvântul, iar când am spus aceasta, toți au devenit flămânzi. Eu predic destul de mult, iar oamenilor li s-a făcut foame și au început să plece ca să-și ia ceva de mâncare. Când i-am văzut că pleacă, am zis: „Așteptați o clipă! Voi nu ați auzit? Vreau să vă spun de unde vine: este Cuvântul, Cuvântul!” Când am început să spun aceasta, să vorbesc despre Cuvânt și despre faptul că totul a fost făcut prin Cuvânt, toți au plecat. În felul acesta s-a întâmplat.

(Vedenia a venit în jurul orei nouă dimineața, în timp ce eram acasă și stăteam pe scaun).

Apoi au început să mi se clarifice Scripturile... Voi știți că atunci când Domnul nostru a venit pe pământ, în prima parte a slujbei Sale a vindecat bolnavii și a făcut alte lucruri mari. În timpul acela, tânărul Învățător din Galileea era un Om mare. Dar într-o zi a început să predice Cuvântul, iar când a început să facă aceasta, oamenii au plecat. Apoi au plecat cei șaptezeci, și atunci El S-a întors spre cei doisprezece și le-a zis: „Voi nu vă duceți?” Vedeți?

Atunci m-am gândit la vedenia mea și am spus: „Da, așa este!” Vedeți, eu am un alt apogeu, un apogeu mare pe care trebuie să-l ating. Înțelegeți? Acum, soarele are o strălucire minunată, dar peste puțin timp se vor lăsa umbrele serii. Ele se vor întoarce în curând, și atunci, voi atinge acest alt apogeu.

Am ridicat mâna și am spus: „Slavă lui Dumnezeu! Însărcinarea mea de la început a fost să stau cu Cuvântul și voi sta cu El! Și atunci când voi începe din nou, voi întări ceea ce am spus, apoi voi aștepta acest apogeu.” M-am gândit: „Nu trebuie să uit aceasta!” Apoi am ieșit din vedenie. Nu știu ce text mi-a arătat, dar sunt sigur că există un alt apogeu care va veni.

Vreau să vă spun că eu nu prea reușesc să vă văd în biserică, deoarece biserica noastră este mică și suntem foarte înghesuiți, sute de oameni fiind nevoiți să aștepte afară. Ei vin și pleacă, mulți fiind din alte state, dar vreau să vă spun mai

dinainte că atunci când va începe să Se manifeste Cuvântul... Ce a spus Petru când a început să Se manifeste Cuvântul? „Doamne, unde să ne ducem?” Stați cu Cuvântul, pentru că atunci au fost foarte puțini cei care au rămas cu El!

Vă mulțumesc tuturor celor care ați venit aici. Nu ne-am așteptat să veniți, dar suntem mulțumitori că sunteți aici. Aceștia sunt frații și surorile noastre în credință. Înțelegeți? Cei de aici sunt un grup micuț și au făcut un scurt popas la fel ca voi, pentru că toți suntem străini și călători și așteptăm o Cetate al cărei Meșter și Ziditor este Dumnezeu.

Eu aș da mâna cu toți și aș povesti cu ei despre biscuiții buni care se fac aici, dar nu am timp. Cu siguranță veți primi niște mălai dulce. Sunt sigur de aceasta. Așadar, faceți cunoștință unii cu alții, strângeți-vă mâinile și familiarizați-vă unii cu alții în timp ce sunteți aici, și fie ca Domnul să-Și adauge binecuvântările Sale.

Celor de la tabernacol vreau să vă spun că nu suntem lăsați să amenajăm biserica până când nu cumpărăm mai mult pământ ca să facem mai multe locuri de parcare, dar noi nu putem cumpăra acel pământ. Biserica încearcă să mă ajute să scap de datoria aceea de patruzeci de mii de dolari, iar acum am fost nevoit să împrumut trei mii de dolari de la Tabernacol, ca să pot achita o parte din ea. Este foarte greu să cumpărăm o biserică, dar eu am promis că după cele șapte epoci ale Bisericii, vom vorbi despre cele șapte Peceți, și cu voia Domnului, o vom face în curând. Vă vom anunța prin poștă când vom începe, iar voi puteți să sunați și să vorbiți cu Billy dacă doriți să faceți rezervări, iar el vă va obține un loc unde să stați. Îl iubiți pe El? Amin...

... Să trecem la treabă. Toți cei care se simt bine, să spună „Amin!” Cu ajutorul Domnului, vom încerca să terminăm cât se poate de repede, exact la amiază. Școala duminicală nu se mai ține, este adevărat, frate Jack? Când vom încheia serviciul, vom avea puțină părtășie împreună.

Știți ce este părtășia? Câți dintre voi au auzit de fratele Bosworth? Bineînțeles că

ați auzit cu toții. El mi-a spus într-o zi:

„Știi ce este părtășia, frate Branham?”

„Cred că da, frate Bosworth”, am răspuns eu. „Și cred că și un bătrân sfânt ca tine, știe aceasta.”

„Părtășia este doi oameni într-o barcă.” Așa este. Aceasta este părtășia: o cină baptistă închisă. Înțelegeți? Acum, voi stați în locurile cerești în Hristos Isus și cinați cu Hristos prin Cuvântul Său, având părtășie în jurul Cuvântului. Nu este frumos? Când avem părtășie în Jurul Cuvântului, totul este în comun, stăm la aceeași masă și dăm totul din mână în mână.

Isus are-o masă aici

Unde sfinții sunt hrăniți

El își invită aleșii: „Veniți, cinați!”

Cu mâna Sa ne hrănește

Nevoile noastre le va împlini,

O, ce dulce este tot timpul cina cu Isus!

Acum, haideți să luăm paharul, să-l dăm de la unul la altul și să avem părtășie și tovarășie unii cu alții, în timp ce ne uităm în Cuvânt.

Pentru dimineața aceasta, am ales un text familiar din primul capitol al Evangheliei lui Ioan, de unde vreau să scot un context... Aseară am vrut să-l ajut pe fratele Moore, dar am avut un rând de rugăciune cu deosebirea gândurilor, și vă spun sincer că-mi amintesc foarte vag când am plecat de aici. Înțelegeți? Sunt foarte obosit. Am slăbit de la optzeci de kilograme la șaizeci și trei de kilograme, dar cred că cu greutatea aceasta mă voi mișca puțin mai repede.

Așa cum a spus fratele Williams ieri dimineață la micul dejun al oamenilor de afaceri, cei de la Mayo i-au spus cu câțiva ani în urmă: „Pur și simplu vei trece! Aceasta este tot.” Vedeți? Ei i-au zis: „Vei muri, pentru că pierzi din greutate.”, iar el s-a grăbit și ne-a sunat pe noi. Ei l-au pus în rândul de urgență, iar eu m-am dus acolo, am vorbit cu el timp de câteva minute, apoi m-am rugat. Cred că de atunci s-a îngrășat treizeci de kilograme. Așa se face că acum medicul i-a spus: „Trebuie să scapi de câteva kilograme.”, dar el i-a răspuns: „Dacă Domnul le-a pus pe mine, le voi lăsa acolo.” Deci, eu cred că este bine, că este un lucru bun.

V-ați luat Bibliile ca să putem citi? **Ioan capitolul unu, începând de la versetul 35:**

„A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui.

Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”

Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe și au mers după Isus.

Isus S-a întors și, când i-a văzut că merg după El, le-a zis: „Ce căutați?” Ei l-au răspuns: „Rabbi (care, talmăcit, înseamnă: „Învățătorule”), unde locuiești?”

Aceasta este o întrebare serioasă, nu-i așa? Să citim mai departe:

„Veniți de vedeți”, le-a zis El. S-au dus de au văzut unde locuia și în ziua aceea au rămas la El. Era cam pe la ceasul al zecelea.

Unul din cei doi care auziseră cuvintele lui Ioan și merseseră după Isus era Andrei, fratele lui Simon Petru.

El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon și i-a zis: „Noi am găsit pe Mesia” (care, tălmăcit, înseamnă: „Hristos”).

Și l-a adus la Isus. Isus l-a privit și i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa” (care, tălmăcit, înseamnă: „Petru”). (Ioan 1.35-42).

Fie ca Domnul să adauge binecuvântările Sale la Cuvântul Său. Unde locuiește Dumnezeu? Care este locul în care locuiește El? Cum știm noi că a fost Casa Lui? Unde este ea? Voi știți ce le-a spus El celor doi ucenici: „Veniți și vedeți!” Aceasta ne-ar spune Domnul și nouă, în dimineața aceasta. El nu Se poate schimba, ci trebuie să rămână Același. „Veniți și vedeți!” Aș vrea să pornesc de aici și să vă arăt câteva notițe pe care le am scoase, într-o temă pe care am intitulat-o: **„Convins, apoi preocupat.”**

Noi suntem recunoscători pentru prietenii noștri, pentru cei dragi ai noștri și pentru frații și surorile noastre în Hristos... dar în fața tuturor acestor lucruri, trebuie să recunosc că există un mare declin... Când l-am auzit pe fratele scump care a vorbit, am mai adăugat ceva. Vedeți, pentru a dovedi că există un declin, de-abia dacă putem compara ceea ce avem astăzi cu ceea ce era atunci. Înțelegeți? Poate noi suntem mai numeroși și avem clădiri mai bune. Vai, desigur, dar deși nu vrem să credem aceasta, adevărul este că există o cădere de la ceea ce am avut atunci. În Vechiul Testament, Dumnezeu i-a asemănat pe profeți cu vulturii și i-a numit vulturi, El însuși numindu-Se Vultur. El este laHVeH Vulturul și cred că odată, mai demult, am predicat în fața voastră o predică intitulată „Așa cum își scutură vulturul cuibul”, aceasta fiind ceea ce trebuie făcut, iar Vulturul trebuie s-o facă El însuși. Înțelegeți?

În natură nu există nici o pasăre care să-l poată urma pe vultur. Voi spuneți: „Ba da, este șoimul!” Dacă un șoim ar încerca să-l urmeze pe vultur, s-ar dezintegra în aer. Dacă ar fi nevoit s-o facă, n-ar putea să-l urmeze pentru că vulturul ar merge atât de sus, încât șoimul nu ar putea ajunge acolo. Înainte ca să poată merge acolo, el trebuie să fie construit pentru a rezista, și vulturul este astfel construit încât, cu cât merge mai sus vede mai bine; el este precum astronautii. Înțelegeți? Dacă ești echipat cu ce este nevoie, cu cât mergi mai sus, cu atât vezi mai departe. La ce i-ar folosi unui vultur să meargă acolo sus dacă n-ar vedea nimic?

Eu cred că acesta este felul în care mulți dintre noi încearcă să se ridice astăzi sus, fără să fie însă echipați pentru așa ceva: „Oh, Doamne, dă-mi darul acesta, fă aceea...” Voi nu puteți înțelege. De ce? Fiindcă nu sunteți pregătiți pentru aceasta. Nu v-ar folosi la nimic dacă ați ajunge acolo. Dimpotrivă, dacă încercați să vă ridicați mai sus de la voi înșivă, ați răni biserica mai mult decât orice altceva, pentru că totul va fi doar o pornire firească.

Aseară, stăteam pe treptele motelului la care sunt cazat și am văzut o femeie care plângea. În urmă cu trei ani, ea a fost în adunarea din Chicago. Medicii îi scosese ră toate organele, dar cancerul se răspândise pretutindeni în corp, ceea ce i-a făcut să renunțe la ea. Este o doamnă scumpă, iar soțul ei este pentecostal. Nu, cred că tatăl soțului este pentecostal. Ei auziseră de adunările mele de la fratele G.H. Brown, și a venit la Chicago, a intrat în sală și s-a așezat undeva în spate, fiind într-o stare disperată. Duhul Sfânt S-a mișcat peste tot în sală, așa cum L-ați văzut lucrând și aseară, S-a dus în spate și i-a vorbit.

Câți dintre voi m-ați auzit vreodată spunând: „Văd peste tine o umbră neagră, este moartea.” Noi avem o fotografie cu această umbră neagră, așa cum avem și o fotografie a Îngerului Domnului. Odată, cineva a făcut o fotografie când Domnul i-a vorbit unei femei umbrite de moarte, iar când au dezvoltat filmul, au văzut că peste femeie era ceva ca o scufie neagră de fum, care se învârtea în jurul ei, așa cum face și Lumina. Aceasta s-a întâmplat la Southern Pines, Carolina de Nord. Cred că ați văzut-o cu toții, este adevărat? În ordine. Acum era acolo. Vedeți?

Eu nu mint. Ca om, sunt predispus minciunii, dar nu mint pentru că Dumnezeu Se întoarce să legitimeze numai ceea ce este adevărat. Eu v-am tot spus că există o Lumină, iar când am fost la râu cu acel băiat, cineva de la un ziar a făcut o fotografie a Luminii care era prezentă acolo. Vedeți, existența ei a fost dovedită și nu mai există nici o îndoială cu privire la ea. Toate bisericile și toți oamenii credincioși știu aceasta. Vedeți?

Când vine moartea, este o umbră neagră, iar femeia aceea era umbră de o umbră neagră. Dar Duhul Sfânt i-a spus de unde venea, și când am privit în spatele ei, am văzut că întunericul acela pălise și deasupra ei era o Lumină. Aceasta este. Eu pot să-mi pun viața la dispoziție pentru a confirma că acesta este adevărul. El nu S-a înșelat niciodată, iar atunci a venit „Așa vorbește Domnul”. Voi auziți de multe ori acele vedenii. Ele sunt vedenii și totuși se petrec în realitate...

Vedeți, când femeia aceea a atins marginea hainei Sale, folosea darul lui Dumnezeu. Înțelegeți? Ea a luat Ceva din El, pentru că Isus a spus: *„Din Mine a ieșit o putere; am slăbit în putere.”*, iar când i-a vorbit femeii, nu i-a spus: *„Te-am vindecat”*, ci a spus: *„Credința ta te-a mântuit.”* Cuvântul „sozo” pe care L-a folosit El, se aplică atât pentru vindecare cât și pentru mântuire. Înțelegeți? *„Credința ta te-a mântuit.”* Deci, pentru femeia aceea, vindecarea a fost adusă de propria ei credință, fiindcă a crezut că El era Fiul lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu a dorit să-și folosească darul cu Lazăr, El l-a dat Lui o vedenie. Mai întâi a plecat, dar când S-a întors, a înviat un om care era de patru zile în mormânt, și noi știm că intrase deja în putrefacție. Nasul lui era deja căzut, înțelegeți? Dar deși l-a scos afară din mormânt pe acel mort, Isus nu a spus că ar fi devenit slab. Vedeți? Acela era Dumnezeu care Se folosea de darul Său, dar în cazul celălalt era o femeie care se folosea de darul lui Dumnezeu. Isus nici măcar nu a știut că ea era acolo. El trecea pur și simplu pe acolo și S-a oprit. Voi știți că El nu era fățarnic când a spus: *„Cine M-a atins?”*, fiindcă chiar nu a știut. El a aflat abia atunci de unde a venit credința care l-a luat puterea, așa că i-a spus femeii: *„Credința ta te-a mântuit!”*, și scurgerea de sânge pe care o avea femeia, s-a oprit imediat. Vedeți? *Credința ta te-a mântuit.”*

Este același lucru ca aici. Pe platformă sau unde am în față o persoană cu care pot vorbi și pot vedea ce este în neregulă cu ea... Atunci așteptăm câteva minute ca să vedem ce ne spune Domnul despre aceasta... Voi să fiți siguri că Domnul spune aceasta și că nu este o imitație. Așa cum am spus aseară, în mijlocul penticostalilor sunt multe imitații care au făcut ca oamenii să-și piardă sinceritatea și încrederea în lucrarea Domnului. Dacă ar fi siguri că este Dumnezeu, ar sta pe loc.

Așadar, când spuneți „Așa vorbește Domnul”, să fiți siguri că este Dumnezeu și nu gândul vostru, o imitație sau o emoție. Să știți sigur că este Dumnezeu.

În cazul acelei femei, El i-a vorbit și i-a spus: „Ești perfect sănătoasă”, și așa a fost din clipa aceea.

Cu câteva zile în urmă, a venit la mine un predicator din Arkansas. Eu nu pun în discuție cuvântul lui, nu am nici un drept să fac aceasta, pentru că nu sunt Dumnezeu. El a spus că Domnul i-a dat un dar al deosebirii. Desigur, acesta este unul din darurile Scripturii, deci este în ordine, dar vedeți voi, ceea ce a spus el în continuare este contrar Cuvântului.

Femeia de care v-am spus că plângea pe scări, s-a dus la el și i-a mărturisit ce a făcut Domnul pentru ea, dar el i-a zis: „O, așteaptă o clipă! Boala aceea s-a întors din nou peste tine!” Acele cuvinte au speriat-o de moarte, iar aseară stătea aici și plângea. Ea a fost botezată odată, iar acum a venit înapoi, s-a îmbrăcat într-o haină de botez și s-a dus să fie botezată din nou, ca să ajungă din nou unde a fost. Vedeți? Ea fusese botezată, dar voia s-o facă încă o dată ca să ajungă unde a fost înainte. Aseară ea stătea pe veranda motelului și vorbea cu fratele Jackson despre ceea ce-i spusese băiatul acela, dar adevărul este că ea nu mai avea nici măcar o urmă de cancer în trupul ei, așa cum îi spusese Domnul. Înțelegeți? La fel ca Jim Maguire.

Unul dintre frații noștri penticostali, altul, era într-o adunare, iar acolo a mers un frate căruia i-a spus că fiica lui moare de cancer. Speriat, fratele a adus-o la mine,

iar eu am pus-o la cazurile de urgență, am mers în camera în care a fost dusă și L-am așteptat pe Domnul. Acest lucru s-a petrecut cu puțin timp în urmă. Când ne-am rugat, am văzut-o pregătindu-i pe cei doi copii ai ei pentru școală, așa că i-am spus: „Tu nu ai cancer și nu ești pe moarte. Du-te la un specialist și fă-ți toate analizele. Voi plăti eu totul.”

Vedeți? Bărbatul acela i-a vorbit în Numele Domnului, la fel ca celălalt. Ce este aceasta? Entuziasm, emoție! Voi nu realizați că dacă faceți aceasta, puneți un vâl pe fața oamenilor și ei nu știu ce să mai creadă. Fiți siguri cu privire la ceea ce spuneți. Înțelegeți?

Noi trăim într-o zi a decăderii și a păcatului, iar oamenii își pierd interesul pentru Dumnezeu, dar cu toate acestea, Pomul continuă să crească. Este așa cum a spus Ioel: „*Vă voi restitui.*” Aș vrea ca cei care luați casetele, să luați și mesajul „Pomul Miresei”. Înțelegeți?

Noi știm că Pomul principal, Hristos, a fost tăiat. El este Pomul Vieții care a venit din grădina Eden și a fost atârnat de romani pe un pom mort, uscat. Dar același Pom al Vieții, care este El și din care omul mănâncă și nu moare, aduce la suprafață o Mireasă. Ce s-a întâmplat când Duhul Sfânt a scos Mireasa rusalistică? A fost tăiată de catolicismul roman într-o denominațiune. Dar prin Ioel ni s-a făgăduit că Pomul va fi restituit din nou. Și așa a fost: prin Luther, a început din nou, chiar din butuc. Dar ce au făcut și ei? S-au organizat, așa că au fost tăiați. Pomul a fost scurtat, însă a continuat să crească și a ajuns la Wesley. Dar ce au făcut și ei? S-au organizat și au fost tăiați. Stăpânul viei a tăiat toate acele mlădițe și ele au murit. Arătați-mi care biserică s-a întors înapoi după ce s-a organizat. Niciuna. Toate au fost tăiate.

Apoi au venit penticostalii; a ieșit o altă mlădiță. Ce s-a întâmplat cu ei? S-au organizat, iar când au făcut aceasta, au fost tăiați la fel ca ceilalți. Dar țineți minte! De jos, din inima acelu butuc, va ieși o Mireasă originală, pentru că Dumnezeu a spus: „*Eu voi restitui*”. Care roade ale pomului se coc primele? Cele din vârf, pentru că sunt mai aproape de soare.

Aș face bine să las aceasta și să ne întoarcem la cealaltă.

Decădere, nici un interes... Eu pot vedea păreriile oamenilor și voiam să vorbesc despre aceasta pentru că este școala noastră duminicală. Există o decădere, iar decăderea aduce nepăsare. Ce fac bisericile astăzi? De la revărsarea Duhului Sfânt pe strada Asuza, se pare că singurul lucru important în biserică este să obțină cât mai mulți membri, iar pentru aceasta primește înăuntru orice. Ei folosesc învățătura pe care au avut-o înaintașii lor atunci, cea de a vorbi în limbi ca dovadă a Duhului Sfânt și merg așa înainte. Astfel, mulți dintre frații i-au dus pe oameni undeva la subsol și i-au pus să repete de multe ori cuvinte ca: glorie, glorie, glorie, până li s-a încurcat limba în gură și au obținut o vorbire încâlcită, apoi au spus că acela este Duhul Sfânt. O, dacă ar fi stat și ar fi așteptat până când ar fi venit Duhul Sfânt...

Eu cred că voi vorbiți în limbi, dar știți ceva? Dacă aveți vorbirea în limbi adevărată și originală, veți fi urmați de Viața lui Hristos. Ca misionar, eu am văzut vraci vorbind în limbi, am văzut oameni care beau sânge dintr-un craniu de om, apoi vorbeau în limbi și îl chemau pe diavolul. Bătrâna mea mamă, care a murit cu câteva luni în urmă, era indiană. Eu am fost în taberele lor și i-am văzut cum încolăceau un șarpe în jurul trupului lor, făceau dansul porumbului, vorbeau în limbi și puneau jos un creion care scria singur ceva într-o limbă necunoscută și apoi aducea și tălmăcirea ei. Vedeți, nu există nici o senzație pe care s-o puteți pune pe seama Duhului Sfânt. „După roade îi veți cunoaște.” Dar aceasta nu anulează vorbirea în limbi sau strigătele. Viața voastră poartă mărturia, vorbește singură despre ceea ce sunteți.

Astăzi, lucrurile mărețe sunt alăturarea la o biserică: să fii membru, să finanțezi un program radio, etc. Aceasta este în ordine, eu nu vă critic, doar vă spun. Înțelegeți? Voi doriți să construiți o școală mare undeva, nu-i așa? Toți doresc să construiască o școală teologică. Ei vor toți banii pe care pot să-i dea oamenii pentru a sprijini aceasta și investesc milioane de dolari în ea. Vedeți? Apoi spun că ei cred că Isus vine în această generație. Voi credeți că oamenii sunt chiar atât de orbi? Propria voastră mărturie dovedește că nu credeți aceasta, fiindcă faptele voastre vorbesc mai tare decât cuvintele voastre. Cum puteți spune că credeți că

vine Isus, când ridicați o clădire de un milion de dolari? Și faceți aceste investiții când misionarii nu au nici măcar papuci în picioare. Nu-i tolerați pentru că nu aparțin de adunarea voastră, apoi spuneți că voi credeți că venirea Domnului este aici: „Credem că El va veni în generația aceasta.” Oamenii știu mai mult decât aceasta. Înțelegeți? Ei nu cred că El va veni, ci iau totul ca o simplă tradiție.

Cineva spune: „Oh, slavă lui Dumnezeu! Isus vine în curând.”, iar altcineva zice: „Slavă lui Dumnezeu! Isus vine în curând!” Dacă ați crede cu adevărat aceasta, în orașul acesta s-ar auzi cele mai mari strigăte care s-au auzit vreodată. Dar totul este doar o tradiție și nicidecum o realitate care se va întâmpla în curând. Nimic din ceea ce fac nu dovedește că ar crede aceasta cu adevărat. Oamenii nu sunt convingși că El vine în această epocă și nu sunt convingși în întregime că El este cu ei.

Eva nu a fost pe deplin convinsă că Cuvântul lui Dumnezeu este Adevărul. Dacă ar fi fost convinsă, nu ar fi ascultat niciodată argumentele cu care a venit Satan la ea.

Sunt două bătălii mari, iar prima a fost dată în cer. Dumnezeu este un mare războinic și l-a aruncat pe Satan afară.

Fiecare națiune are spioni și-i trimite să afle ce are vecinul său... Noi avem destui. Deși suntem prieteni cu Anglia, englezii au spionii lor aici pentru a spiona secretele noastre atomice, iar noi avem spioni americani în Anglia, care spionează ce au ei. Noi nu avem încredere unii în alții, pentru că dacă cineva descoperă ceva, celălalt încearcă să descopere altceva pentru a neutraliza invenția celuilalt. Acesta este felul în care procedează fiecare.

Fiecare națiune încearcă să-și înarmeze armata cu ce este mai bun. Ei trebuie să facă aceasta pentru a supraviețui. Dar, fiind infinit, Dumnezeu și-a echipat oștirea cu cel mai bun echipament care există. Ce a făcut El? I-a dat oștirii Sale Cuvântul Său. Astfel, noi nu suntem fortificați în spatele unei denominațiuni și nu suntem fortificați în spatele grupărilor, ci suntem fortificați în spatele Cuvântului lui

Dumnezeu.

Diavolul a știut aceasta și a încercat să găsească o cale de a trece prin acel zid... El a încercat să folosească plăcerile, a încercat totul, dar știți cu ce a prins-o pe Eva? Cu argumentele. De aceea, Biblia spune că noi trebuie să punem deoparte toate argumentele. Crediința este cea care face aceasta.

Acum există o mulțime de argumente: „Frate Branham, nu este adevărat cu biserica este astăzi într-o stare mai bună decât era pe strada Azusa sau în acel timp?” Nu, domnilor! Ei s-au îndepărtat de Cuvânt; s-au îndepărtat de Scutul lor. Cuvântul este Protecția noastră, dar cu toate acestea, oamenii îndrăznesc să spună că ei nu cred... Ei pretind aceasta, dar faptele lor vorbesc mai tare decât cuvintele lor.

Când un om spune: „Oh, slavă lui Dumnezeu! Noi Îl așteptăm pe Isus să vină oricând, dar construim aici o clădire care valorează atâtea milioane de dolari ”, voi știți că doi ori doi fac patru. Orice copil de clasa a doua știe aceasta, deci, cum puteți crede că El vine acum și apoi să construiți clădiri de milioane de dolari?

Deși vedem prezența lui Hristos și împlinirea Cuvântului Său, noi nu suntem pe deplin convinși că este El, deoarece comparațiile firești și alte lucruri, i-au determinat pe oameni să lase garda jos. S-a ajuns până acolo încât abia dacă mai găsești respect pentru Mesaje. Ei numesc mesaj orice se ridică, deși un mesaj trebuie dus undeva, iar dacă nu se împlinește, aveți un duh rău acolo, deoarece Dumnezeu a spus: *„Dacă este printre voi unul care este duhovnicesc sau care este proroc, Eu, Domnul, îi voi vorbi. Dacă ceea ce spune nu se împlinește, atunci nu Eu l-am trimis. Dar dacă se împlinește, să vă temeți, pentru că Eu sunt cu el.”* (parafrazare). Dumnezeu este Adevărul. Noi ne ridicăm pur și simplu, dar totul a devenit ca apa chioară. Așa este. Știu că sună îngrozitor, dar aceasta este o lecție de școală duminicală.

Haideți să îndreptăm lucrurile pentru că este Jubileul. Vedeți? S-a ajuns acolo. Eu

am văzut aceasta în tabernacolul meu, am văzut-o aici și pretutindeni unde am fost.

Bineînțeles, așa cum a spus și vedenia, ei s-au întors de la Adevăr. Așa trebuie să fie, pentru că dacă au făcut-o cu El, o vor face din nou. De ce aceasta? Pentru că acceptă argumentele: „N-ar trebui să avem aceasta? N-ar trebui să avem aceea?” Dar acestea sunt argumente, nu Cuvântul.

Voi ziceți: „De unde știi?” În primul rând, duceți totul la Biblie și verificați dacă Dumnezeu le legitimează sau nu. Dacă Dumnezeu a făcut o făgăduință, trebuie s-o țină, pentru că dacă nu o ține, nu este Dumnezeu. Voi nu puteți presupune aceste lucruri, ci trebuie să-L credeți cu adevărat și ați face bine să știți despre ce vorbiți. Ei pretind că au ceva, dar faptele lor vorbesc mai tare decât cuvintele lor.

Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, pașteți oile Mele.” Vedeți? El nu a spus: „Tundeți-le”, ci „pașteți-le.” El nu a spus niciodată: „Educați-le!”, ci a spus: „Pașteți-le!” Oile se hrănesc cu hrana oilor, iar hrana oilor este Cuvântul, pentru că *„omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4). Ați înțeles? Cu fiecare Cuvânt care iese de la El, rând cu rând, puțin aici, puțin acolo. Dați-le hrana oilor! Iar hrana pe care o caută ele este Viața. O oaie adevărată caută Viața. Și există un singur lucru care le duce la Viață, iar Isus a spus: *„Cuvintele Mele sunt Duh și Viață.”* (Ioan 6.63). El este Cuvântul, El este Viața: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.”* (Ioan 14.6). Și dacă El este Cuvântul, noi le vom da un crez? Voi le dați buruieni, buruieni denominaționale: le dați crezuri în loc de hrana hotărâtă pentru oi. Și atunci ce creșteți voi? Păi, cu siguranță numai ceea ce produc buruienile.

Noi nu avem prea multe relatări despre Ioan Botezătorul. Singurul lucru pe care-l știm despre el, este că era fiul unui preot și că tatăl și mama lui erau în vârstă. Fiind preot, într-o zi, Zaharia își făcea slujba în Templu, făcea tămâierea în timp ce norodul se ruga. Noi știm că i s-a arătat Îngerul Domnului și i-a spus ce se va întâmpla. Dar ei erau în vârstă. Probabil că inimile bătrânului cuplu au fost triste, fiindcă știau că nu vor trăi destul ca să-l vadă pe Ioan venind în puterea sa, dar

știau că fiul lor va fi un slujitor al lui Hristos, un profet.

Este ciudat, dar într-o zi, după ce Ioan a mai crescut, bătrânul tată s-a așezat jos și i-a spus fiului său: „Ioan, fiul meu, când te-ai născut tu, s-a întâmplat un lucru ciudat, supranatural.” Vedeți? S-a întâmplat un lucru ciudat, deoarece Ioan s-a născut pentru o slujbă și nu s-a dus la școala la care a fost tatăl său și care era o școală tradițională. În mod normal, fiul trebuia să urmeze calea tatălui său. Noi știm cu toții aceasta din scrierile Bisericii, precum și din cele scrise despre sfântul Martin. Tatăl lui Martin a fost militar, iar el a trebuit să urmeze calea tatălui său și a fost tot militar. Era un obicei al acelor zile: băieții urmau ceea ce făcea tatăl lor. Aceasta era calea. La fel se întâmpla cu preoții din preoția levitică, din preoția lui Levi: unul îl urma pe celălalt, din tată-n fiu. Aceasta era linia preoților.

Unii erau crescători de oi, alții erau crescători de vite și toți urmau linia lor, dar în mod ciudat, Ioan nu a urmat calea tatălui său...

Fără îndoială, ei s-ar fi dus la școala la care a învățat Zaharia, și ar fi spus: „Acesta este fiul lui Zaharia, așa că iată ce vom face: vom face din el un om mare, pentru că tatăl lui a fost un om mare. Il vom educa, îi vom da o diplomă și alte lucruri.” Ioan știa bine că dacă se vor injecta în el acele lucruri, va pierde adevărata valoare a chemării sale. Așa se face că s-a dus în pustie și a așteptat acolo, deoarece știa că trebuie să-L prezinte pe Mesia. El știa același lucru pe care ar trebui să-l știm și noi astăzi, și anume că venirea lui Mesia este aproape.

Ioan nu a urmat niciodată vreo școală, ci era preocupat de Cuvântul lui Dumnezeu. Și după ce a fost preocupat, el a știut că trebuie să fie convins în legătură cu Cine era Mesia. Și a fost atât de convins încât a ieșit afară și a spus: *„...în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți.”* (Ioan 1.26). Oh, fraților!

„Printre voi stă Unul. Voi nu-L cunoașteți, dar El este Acela. Eu Îl voi cunoaște și sunt sigur că nu voi face o greșeală, deoarece Dumnezeu mi-a spus în pustie că Îl voi cunoaște pentru că voi vedea asupra Lui semnul mesianic.”

Unul dintre preoți s-a ridicat, s-a dus la Ioan și i-a zis:

„Domnule, vedem că ești profet. Aici este fratele Cutare. El este un om minunat; este unul dintre cei mai buni prieteni ai marelui preot. Sincer, nu crezi că el este Mesia?”

„Nu este!”, a răspuns Ioan.

„Nu crezi că ar trebui să-l facem...”

„Eu nu știu nimic despre așa ceva,” a spus Ioan, apoi a continuat: „Eu Îl voi cunoaște, pentru că El mi-a spus în pustie să merg să botez cu apă, și *„Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.”* (Ioan 1.33). Vedeți? Ioan nu a spus: „Vă voi spune ce trebuie să faceți! Vom construi o școală și vom educa un grup de oameni în ea.”

Nu, domnilor. Timpul era prea târziu și nu mai era nimic de făcut decât să se pregătească. Predicați Cuvântul și vegheați ca să vedeți semnul! Apoi, într-o zi când stătea lângă râu și predica, un preot l-a întrebat:

„Învățătorule, vrei să spui că va veni un timp când jertfa zilnică din Templu va înceta și nu vor mai fi jertfiți miei?”

„Va veni un timp, când Se va ridica un Om care este Mielul lui Dumnezeu.”

„Oh, învățătorule, ai înnebunit!”, i-au zis ei lui Ioan, dar el le-a răspuns:

„Iată că El este aici! Acela este El!”

„De unde știi? Cum poți fi sigur de aceasta? Ce te face să fii convins că este El?” Mai întâi, Ioan a fost preocupat să știe cum Îl va recunoaște. Apoi, când a aflat cum trebuie să fie, a fost convins că Acela este. El a văzut aceasta și a fost convins. De ce nu putem fi și noi convinși, când Dumnezeu a profețit că în epoca Laodicea va veni lucrarea Duhului și toate aceste lucruri? Noi trebuie să fim preocupați de aceste lucruri, și atunci vom fi convinși. Nu se poate să fie o greșeală.

Când Ioan a făcut această afirmație și L-a numit „Mielul lui Dumnezeu”, era acolo și Andrei. El L-a urmat pe Isus pentru că a avut încredere în Ioan. El a văzut sinceritatea lui Ioan și a crezut că el era cel care avea să-L prezinte pe Mesia. Și când s-a întâmplat aceasta, Andrei L-a întrebat pe Isus:

„Învățătorule, unde locuiești?”

„Veniți de vedeți”, le-a zis El. S-au dus și au văzut unde locuia; și în ziua aceea au rămas la El.” (Ioan 1.38-39).

Astfel, s-a dus și a stat cu Isus până s-a convins că El era într-adevăr Mesia. Problema este că noi nu stăm destul de mult ca să ne convingem. Acesta este motivul pentru care nu mai suntem preocupați. De aceea suntem atât de preocupați de lucrurile lumii și de aceea suntem atât de neliniștiți. Noi nu suntem încă pe deplin convinși. Ne gândim că suntem, dar când sunteți convinși pe deplin, așa cum a spus fratele mai în vârstă cu puțin timp în urmă, se întâmplă ceva. Când sunteți convinși cu adevărat, sunteți preocupați.

Acum, țineți minte! De îndată ce a fost convins, Andrei a devenit preocupat de fratele său. El voia ca și fratele lui să afle despre aceasta. Vedeți? Și Ștefan a fost convins.

Astfel, când suntem convinși, devenim preocupați. Acesta este motivul pentru care sunt atât de convins că biserica este într-o stare laodiceană și de aceea sunt atât

de preocupat în legătură cu aceasta. Nu sunt preocupat din cauză că nu-mi plac mie aceste lucruri, ci pentru că sunt convins pe deplin că așa spune Cuvântul lui Dumnezeu. Eu văd cum lucrează El, apoi mă văd pe mine făcând unele lucruri și mă întreb de ce le-am făcut, și când privesc în urmă, primesc răspunsul. El îmi vorbește, și atunci mă gândesc: „Nu m-am gândit niciodată la aceasta, dar este exact așa.” Atunci sunt convins și devin preocupat.

Eu sunt îngrijorat cu privire la voi, pentru că vreau ca niciunul să nu fie pierdut. Apoi, sunt îngrijorat cu privire la oameni, deoarece sunt convins că este Isus Hristos. Sunt convins că trăim în zilele din urmă. Eu am început cu mulți ani în urmă pe câmpul de misiune. Aș fi putut fi de două ori multimiliardar, dar la ce mi-ar fi folosit? Să împrumut patru mii de dolari? Bani aceștia ar fi fost „bani de alune americane”, cum spunem noi. Cineva zice: „De ce nu i-ai luat?” Păstorul vostru știe de câte mii și mii de ori am refuzat mii de dolari. De ce? Pentru că sunt convins că suntem la sfârșit și sunt preocupat doar de starea bisericii din aceste zile.

Sunt convins că femeile sunt greșite prin faptul că-și taie părul și sunt îngrijorat din cauza aceasta, fiindcă sunt surorile mele. Sunt convins că bărbații sunt niște marionete și sunt preocupat în legătură cu ei. Și sunt îngrijorat nu pentru că nu i-aș iubi, ci tocmai pentru că-i iubesc. Faptul că sunt aspru cu ei și-i mustru este semnul că-i iubesc și că sunt preocupat în legătură cu ei.

Noi ar trebui să fim convinși cu toții, deoarece atunci când suntem convinși, viețile noastre încep să fie în clocot, așa cum a spus fratele. Există ceva, iar noi nu putem sta liniștiți în legătură cu aceasta, nu avem liniște. Așa cum a spus fratele, pur și simplu nu a putut dormi toată noaptea, deoarece era convins că era Dumnezeu și era preocupat să-L aibă pentru sine. Înțelegeți ce vreau să spun? Convinș, apoi preocupat. Da.

Ioan a stat în pustie până când a aflat care era lucrarea lui Dumnezeu cu el, și din clipa aceea a devenit preocupat., fiindcă știa semnul Lui.

Andrei a stat toată noaptea cu Isus, și după aceea a fost preocupat de fratele său, așa că s-a dus la el și l-a condus la Isus. De câte ori am fi putut face și noi aceasta!

Dacă mai aveți răbdare încă zece minute, aș vrea să mai spus câteva lucruri.

Iacov a simțit în inima sa îndemnul să se întoarcă acasă, dar știa că dacă o face trebuie să dea piept cu vrăjmașul său. Și ce a făcut? În primul rând a stat acolo până când l-a apucat pe Dumnezeu, și când a fost convins că a primit binecuvântarea, pentru că așa i-a spus Dumnezeu, a devenit preocupat. Mai întâi a trebuit să stea acolo până când a știut că s-a întâmplat ceva: el a primit pe trupul său un semn care îi arăta că Dumnezeu l-a întâlnit și l-a schimbat. El era Iacov, un mare laș și înșelător, puternic și sănătos, care stătea de partea răului, dar după acea întâlnire, a devenit Israel care șchiopăta. Când a stat de partea răului era un om puternic, un înșelător, dar după ce a trecut de partea cealaltă, a devenit un războinic șchiop, care nu se mai temea de nimic. A fost schimbat atât de mult încât nu mai voia nimic din ceea ce i-ar fi putut oferi Esau; el era convins că fusese atins de Dumnezeu și la fiecare pas făcea totul diferit.

Când un om se întâlnește cu adevărat cu Dumnezeu... se vede diferența făcută de Semnul Duhului Sfânt în viața sa, fiindcă este convins și devine preocupat. Când îl vedeți pe cel de lângă voi, pe Iacov cel mare și laș spunând: „Slăvit să fie Domnul! Eu sunt doctorul Cutare sau Cutare...”

Oh, frate, smerește-te și șchiopătează puțin! Cu siguranță de aceasta ai nevoie.

Șamgar a fost unul dintre judecătorii lui Israel. Mulți predicatori nici măcar nu l-au văzut în Biblie, dar el a fost un judecător al lui Israel. Este doar un verset micuț care vorbește despre el, dar mie îmi place acest bărbat, pentru că este după inima mea. Voi știți că în vremea aceea, filistenii făceau tot ce voiau cu Israelul. Astfel, israeliții munceau din greu și obțineau recolte mari, dar filistenii veneau, râdeau de ei, jucau jocuri de noroc, le luau totul și îi tratau ca pe sclavii lor. Așa se face că după ce își adunau recoltele, filistenii mergeau în casele israeliților și ziceau: „Dați-

ne toată recolta!” Ei făceau aceasta în fiecare an, iar într-o zi au venit la acest bărbat... care nu era un războinic. Singurul lucru pe care-l avea, era recolta lui. Îmi imaginez că după ce și-a pus toată recolta în hambar, Şamgar stătea acolo și se uita la copilașii săi zdrențoși și la soția sa care avea nevoie de o rochie, și se gândea: „Poate în iarna aceasta vom mânca noi din recoltă.” Dar chiar atunci a auzit un zgomot, iar când s-a uitat pe fereastra hambarului său, iată că veneau mărșăluind șase sute de filisteneni. Erau bărbați mari și puternici, îmbrăcați în armuri și înarmați cu săbii și sulite și veneau chiar spre ogorul lui.

Şamgar s-a uitat la copiii și la soția sa; era preocupat. De ce? Pentru că era neajutorat. El nu era un războinic, dar cu toate acestea, nu a spus: „O clipă! Poate aș face bine să merg la școală ca să învăț să mă duc cu crezurile!” Dacă ar fi făcut aceasta nu i-ar fi folosit la nimic. Dar ce a făcut? S-a gândit: „Prin naștere, sunt israelit, iar Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam, părintele meu, că sămânța lui va stăpâni porțile vrăjmașului.” Amin. Aceasta era suficient. Amin. El era preocupat de familia sa, deoarece era convins că era israelit. Astfel, a luat în mână primul obiect pe care l-a găsit: era un otic de plug, un băț cu o bucată mică de aramă la capăt, pe care-l folosea să îndepărteze pământul de pe brăzdarul plugului, pe măsură ce ara.

El nu s-a uitat la cei șase sute de filisteneni cu armură, deoarece era preocupat. Şamgar era convins, știa că era israelit și era convins că Dumnezeu nu putea să mintă. Da, era convins că binecuvântarea era asupra lui, fiindcă stătea pe o făgăduință a lui Dumnezeu, care era la fel de adevărată ca făgăduința din Fapte 2.38.

Şamgar era convins că Dumnezeu a spus că sămânța lui Avraam, și el era sămânța lui, va stăpâni porțile vrăjmașului. Așadar, a luat acel otic de plug și a stat înaintea lor, trântindu-l pe fiecare vrăjmaș la pământ. De ce? Pentru că era convins și preocupat. Așa este. Şamgar nu a stat să învețe crezurile sau cum să se lupte: „Trebuie să fiu un războinic”, ci a pășit în față și a biruit. Aceasta este problema astăzi. Oamenii nu mai sunt preocupați.

Să zicem că un tânăr dorește să meargă la școală. Ce fac penticostalii noștri? În primul rând, își trimit copiii la școală, în jur de zece ani, pentru a-și lua licența la un seminar. Și ce învață acolo? Toate ritualurile, iar când termină școala, tot nu este încă convins. Dar știți ceva? Dumnezeu are oameni pregătiți, pe care îi convinge în zece zile mai mult decât îi putem convinge noi în zece ani. Când termină seminariile noastre, ei nu sunt încă convinși pentru că au fost injectați cu o tradiție omenească. Dar când L-au așteptat pe Dumnezeu timp de zece zile, au fost cu siguranță convinși. Unii dintre cei care au trăit Rusaliile nu știau să-și scrie nici numele, dar erau convinși că era Dumnezeu și au fost gata să moară pentru convingerea lor. Da.

Așadar, ei erau convinși cu privire la Mesajul Său; erau convinși cu privire la lucrarea Sa, așa că nu au fost preocupați că atunci când vor merge afară, cineva îi va întreba: „Un moment! De la ce școală ați venit? Cum credeți că veți merge afară fără un carnet de membru? Ce veți face?” Ei erau convinși că El era tot ce aveau nevoie. Noi n-am ajuns încă la statura lor, dar ei erau convinși și n-au avut nevoie de educație și nici de un carnet de membru. Ei știau că sunt sămânța lui Avraam și că Dumnezeu era în stare să facă tot ce făgăduise. Vedeți? Ei erau convinși că El era tot ce aveau nevoie și nu le trebuia lichidul de îmbălsămare denominațional. Ucenicii avuseseră deja parte de o Injecție și erau convinși că era suficientă pentru a avea grijă de ei; ei erau convinși că aceea era tot ce aveau nevoie. Și mai este ceva.

Ieri am vorbit cu un frate și i-am spus:

„Gramatica mea nu este prea bună”, dar el mi-a răspuns: „Oamenii nu dau atenție la aceasta, nu-i interesează.”

Frații care au ieșit afară la Rusalii, erau convinși că El era tot ce le trebuia; că El era singurul de care aveau nevoie oamenii, iar eu sunt convins de același lucru. Ei îmi spun că trebuie să vorbesc mai gramatical, că trebuie să fac una sau alta, că trebuie să stau nemișcat la amvon... aceasta este psihologie.

Voi spuneți: „Păi, dacă asistă o clasă mai bună de oameni...” Va asista clasa de oameni ai lui Dumnezeu. Și vă spun ceva: El lucrează la ambele capete ale firului. Eu sunt convins că oamenii nu au nevoie de una sau de alta; eu știu ce a făcut El pentru mine și sunt convins că va face la fel și pentru ei. Da, domnilor, sunt convins că El va răspunde la toate nevoile lor; sunt convins că va răspunde la toate nevoile celorlalți.

De curând am citit ceva despre Hudson Taylor, un mare misionar din China. Cred că mulți ați auzit despre el. Se spune că într-o zi a venit la el un tânăr de vreo paisprezece sau cincisprezece ani și i-a zis:

„Domnule Taylor, cred că am chemarea de a fi predicator așa că, atunci când voi avea în jur de douăzeci și cinci de ani, voi veni la școala ta pentru că vreau să învăț.” Domnul Taylor, care era un gentleman creștin, i-a răspuns: „Fiule, nu aștepta până când candela este pe jumătate arsă, ci du-te în timp ce este aprinsă.” Așa este.

Voi nu aveți nevoie de instruire cu privire la aceasta sau la aceea.

„Când candela este aprinsă?” întrebați voi. Da, când este aprinsă. „Dar nu știu nici un pic de teologie!” Nici nu este nevoie să știți. Mergeți și spuneți tuturor cum s-a aprins și poate îi va aprinde și pe ei. Ceea ce ne trebuie nouă, este un timp de aprindere a candelilor; este puterea Duhului Sfânt în locul acestor multe dogme făcute de om, de instruirea omenească. Sunt convins că de această putere au nevoie oamenii. Fie că cunoaște sau nu Abecedarul, fie că distinge boabele de cafeaua vărsată, dacă un om lasă ca acea candelă să fie aprinsă, Dumnezeu Se va îngriji de restul. Da, sunt convins că aceasta este tot ce ne trebuie.

Orbul care a fost vindecat de Isus nu a putut să pună în discuție teologia acelor preoți. Ei s-au adunat în jurul lui și i-au zis: „Tu aparții de biserică, și aici este doctorul Cutare și Cutare.” El n-a putut să pună în discuție teologia lor. Ei i-au zis: „Noi știm că Omul acesta este un păcătos, pentru că nu este de acord cu

învățătura noastră. Și ce face El? Îi înșală pe oamenii noștri și îi duce în rătăcire.”

Fraților, omul acesta nu putea să discute pe seama teologiei lor, dar știa că fusese orb, iar acum vedea. Așa este. Și cred că aceasta este tot ce contează și astăzi. Eu nu pot să explic una sau alta, nici nu pot dovedi că trebuie să fiți într-un fel sau altul, dar suntem convinși că am primit Ceva. Așa cum a spus bătrâna femeie de culoare.

„Frate,” a zis ea, „vreau să depun o mărturie.”

„Spune, soră.”

„Vreau să spun că nu sunt ceea ce trebuie să fiu și nici ceea ce vreau să fiu, dar știu sigur că nu mai sunt cea care am fost înainte.” Cred că așa este bine. „Nu sunt ceea ce trebuie să fiu și nici ceea ce vreau să fiu, dar știu sigur că nu mai sunt cea care am fost înainte.” Așa este. De ce? Pentru că a fost aprinsă candela. Amin.

David era cel mai mic din oștirea lui Israel, în ziua aceea; era un micuț roșcovan, cel mai puțin antrenat dintre toți, dar era convins că Dumnezeu pe care Îl slujea și cu care avusese o experiență pe baza căreia a putut ucide un leu care l-a atacat, și un urs, era de partea lui. David era convins că Dumnezeu lui putea să i-l dea în mâinile sale pe filisteanul acela netăiat împrejur, care își bătea joc de Dumnezeu său și de oștirea Lui. Amin. Amin.

Saul i-a zis: „O clipă, fiule! Îți voi face un mic antrenament și în câteva minute îți voi da o diplomă de licență. Încearcă scutul meu!” Dar acela era prea greu pentru umerii lui David, așa că a zis: „Luați-l de pe mine!” El a văzut că haina ecleziastică nu se potrivea unui om al lui Dumnezeu, așa că le-a zis: „Lăsați-mă să merg așa cum am mers înainte!” Așa este.

Oh, dacă biserica de astăzi va merge în Louisiana așa cum a început în urmă cu cincizeci de ani, veți nimici fiecare diavol care vă va ieși în cale, pentru că așa a făgăduit Dumnezeu. Dar trebuie să fiți convinși că Hristos este cu voi. Trebuie să fiți convinși, apoi veți fi preocupați și de ceilalți.

Samson s-a întâlnit cu o mie de filistenii pe câmp și nu avea nici un fel de armă la el. Era un om mic de statură, cu parul cârlionțat și cu șapte șuvițe mici care-i atârnavă pe spate. Și iată că o mie de filistenii veneau mărșăluind împotriva lui. Samson nu era un luptător cu sabia, nu avea nici o diplomă, nici o licență sau masterat ca să știe cum să trateze situația în care se afla, dar știa că avea o făgăduință care-i aparținea. Nu era antrenat, dar era convins că Dumnezeu era cu el pentru că dovada îi atârna pe umeri.

Oh, Dumnezeule! Convinș, apoi preocupat în legătură cu poporul său.

Moise, un profet fugar, pierduse orice nădejde. „Oh”, își zicea el, „Israelul nu va fi eliberat niciodată! Totul este doar o poveste pe care mi-a spus-o mama!” Noi știm că el a încercat să-l elibereze prin propriile puteri, dar n-a reușit.

Aceasta încearcă să facă și biserica: încearcă să-i facă pe unitarieni, trinitarieni, pe trinitarieni unitarieni, Biserica lui Dumnezeu să fie așa și așa, metodiștii să fie baptiști, dar nu veți reuși niciodată! De ce? Pentru că ceea ce vreți să faceți voi, este o psihologie, o schimbare a minții. Unde Îl vedeți pe Dumnezeu în biserică? Aici este problema! Necazul este că nici ei nu sunt convinși. Sunt convinși că sunt o denominațiune, dar nu sunt convinși că Dumnezeu este cu ei sau că va face așa cum a promis. Ei spun că cred, dar faptele lor vorbesc mai tare decât cuvintele. După roadele lor veți cunoaște dacă cred cu adevărat sau nu. Ei spun că Îl cred pe Dumnezeu, că El este un Dumnezeu mare, că El este Același Dumnezeu, dar Îi neagă Cuvântul. Oh, vai, cum pot spune că aceste lucruri au fost pentru o altă zi? Nu este așa!

Moise trebuia să fie convins, dar nu avusese nici o experiență cu El, deși era un om

mare. El era un războinic și se gândea că prin antrenamentul pe care-l avea, va reuși... Și ce a făcut? A omorât un egiptean, l-a acoperit cu pământ și a zis: „O voi face!”, dar când a venit prima încercare micuță: „Zilele minunilor au trecut!”, a fugit în pustie.

Dar, într-o zi, acest profet fugar a fost prins de Dumnezeu. El a văzut un rug care ardea, și când s-a uitat mai atent la el, a observat că nu se mistuia. Atunci s-a apropiat de el și a zis: „Acesta este un rug ciudat. Mă întreb ce substanțe chimice conține de arde și nu se mistuie?” Dar atunci a auzit un Glas care i-a zis:

„Moise, scoate-ți încălțăminte...”

„Da, Doamne.”

„De ce ți-ai pierdut interesul? Am auzit strigătul poporului Meu. De ce ai fugit de ei? De ce te-ai sustras de la postul tău de datorie? Am auzit gemetele poporului Meu și Mi-am adus aminte de fiecare Cuvânt pe care L-am spus lui Avraam, tatăl lor.”

Și noi avem nevoie de încă un Moise. Aceasta l-a convins pe deplin. A fost atât de convins încât în ziua următoare și-a pus soția pe catâr și pe micuțul lor în brațele ei și a pornit spre Egipt să-l invadeze. O invazie făcută de un om. Când sunteți convinși, aceasta vă face să acționați ciudat în ochii lumii. Dar dacă sunteți convinși, sunteți convinși. Cei care îl întâlneau, îl întrebau: „Unde mergi, Moise?”

„Mă duc acolo jos să cuceresc teritoriul acela!” Și a făcut-o! De ce? Fiindcă era convins că era trimis de Dumnezeu.

Aceasta este problema cu noi, rusalisticii: uneori, punem sub semnul întrebării binecuvântarea pe care o avem. Așa este, oameni buni! Faptele noastre o

dovedesc. Încercați să-l opriți pe Moise și să-i spuneți: „O clipă, Moise! Eu sunt doctor în divinitate și cred că te înșeli, domnule!” Știți ce i-ar răspunde Moise? „Dă-te la o parte din calea mea!” Vedeți? El era convins pe deplin. Și când a fost convins, a devenit preocupat să ducă la bun sfârșit ceea ce voia Domnul să facă.

Și eu sunt convins astăzi și încerc să fac ce știu mai bine cu privire la ceea ce cred că vrea Domnul să fac, și aceasta este să șlefuiesc această epocă a Bisericii Laodicea...

...Am stat singur cu Dumnezeu, dar am încercat să duc mai departe însărcinarea primită. Nu am trecut de partea niciunuia dintre ei, ci am stat la mijloc și am încercat să trag din fiecare parte, pentru că sunt convins și preocupat. Văd acest lucru chiar aici în Biblie. Dacă nu aș ști că este adevărul, n-aș îndrăzni să v-o spun, dar voi trebuie să fiți convinși personal.

Observați! Să fii convins și apoi preocupat. Când a auzit că-i vorbește Glasul lui Dumnezeu, Moise a devenit preocupat, fiindcă știa că totul este biblic. Bărbatul acesta a stat acolo, a privit rugul acela care nu se mistuia și a auzit Glasul care l-a strigat și l-a însărcinat, și aceasta l-a convins pe deplin că era Dumnezeu.

Dar când noi Îl auzim pe Dumnezeu făgăduind ceva, deși vedem că se împlinește întocmai, spunem: „Poate nu a fost așa. Nu știu ce să zic... poate trinitarienii au dreptate. Sau poate au dreptate unitarienii sau metodiștii ...” Dacă gândiți așa, dovediți că nu sunteți încă convinși. Voi trebuie să fiți convinși, și după aceea veți deveni preocupați.

Moise a fost atât de convins încât a doua zi a pornit pe jos spre Egipt ca să-l cucerească.

Copiii evrei din Babilon erau convinși că Dumnezeu putea să-i izbăvească. Acum ascultați cu atenție. Ei erau convinși că Dumnezeu era în stare să-i izbăvească, așa

că au stat pe poziție. Înțelegeți ce încerc să vă determin să faceți? Ei știau că El le poruncise să nu se plece în fața niciunui chip, pentru că El era Domnul Dumnezeul lor, de aceea nu puteau face așa ceva. Ei erau convinși că Acela era Cuvântul lui Dumnezeu; și erau convinși că El era în stare să-Și țină promisiunea, așa cum a făcut-o cu Avraam. Și pentru că ei erau convinși că Acela era Cuvântul lui Dumnezeu, și că Dumnezeu era preocupat să-L împlinească.

Înțelegeți ce vreau să spun? Întoarceți-vă la Cuvânt! Luați Prescripția despre care v-am vorbit aseară! Dacă sunteți convinși că este Cuvântul lui Dumnezeu, dacă sunteți convinși și știți că El o poate face din nou, că El este în stare să ne aducă o nouă stradă Azusa, dacă sunteți convinși că este Cuvântul Său, atunci Dumnezeu este preocupat să-L împlinească. Dar problema este că noi nu suntem încă convinși. Așa este. Dacă am fi convinși, s-ar întâmpla ceva.

Ținta este aici... Voi aveți arma, dar închizătorul este jos. Trageți, trageți, trageți, dar cuiul este jos. Fiți convinși! Trageți închizătorul înapoi și trageți după aceea, și atunci veți vedea că se întâmplă ceva. Atunci vor exista scânteii de foc. Dar vedeți? Noi nu suntem încă convinși.

Când ei au fost convinși că El putea să-Și țină Cuvântul; când au fost convinși că El este viu și Își va confirma Cuvântul, nu a mai fost nimic să-i țină pe loc... Dacă noi suntem convinși că Dumnezeu Își ține Cuvântul și suntem preocupați de aceasta, El este preocupat să-Și manifeste Cuvântul în noi.

Marta a fost convinsă atunci când a alergat înaintea Lui și l-a spus: „*Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit.*” Priviți! După ce a refuzat-o, ea a fost la fel de perseverentă ca micuța femeie greacă. Dacă nu suntem destul de perseverenți, înseamnă că nu suntem destul de convinși. Vă mulțumesc pentru răbdarea voastră, dar mai îngăduiți-mă puțin și voi încheia. Ea era convinsă. Indiferent ce a făcut El sau ce au spus alții despre El, ea era convinsă că Scriptura l-a identificat corect ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Și dacă El era Fiul lui Dumnezeu, dacă era Dumnezeu care lucra printre oameni... și dacă femeia aceea din Biblie, sunamita, a putut să-și primească copilul înapoi viu, pentru că Dumnezeu l-a legitimat în mod

desăvârșit pe Elisei ca fiind profetul Său, atunci ce putem spune despre Fiul Său? Fiul Său era Dumnezeu-profet. Ea era convinsă de aceasta. Poate că atunci când pregătea turtele și prăjea ouăle se gândea la clipa în care sora ei a încercat s-o mustre.

Observați! Gândiți-vă că ea a alergat înaintea Lui și I-a spus: *„Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit.* Dar eu sunt convinsă... Chiar și acum sunt convinsă pe deplin că și acum dacă Îl vei ruga pe Dumnezeu, Dumnezeu Îți va da ceea ce ceri.”

Oh, fraților, dacă L-am putea accepta la fel de convinși pe Duhul Sfânt care este chiar acum printre noi, dacă am fi convinși pe deplin; convinși în întregime! De ce era convinsă Marta? Pentru că L-a văzut legitimându-Se. Ea a crezut, deși El era un Om; a crezut că nu era doar un Om, ci era Dumnezeu. El era Dumnezeul-Om, iar ea știa că este legitimat de Scripturi. El era Mesia. Dumnezeu dovedise aceasta și Îl legitimase prin Cuvântul Său. Ea era convinsă pentru că El spusese: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.* Nu sunt Eu, ci este Tatăl care locuiește în Mine. El face aceste lucrări ale Lui. Eu nu fac nimic până când nu-L văd pe El făcând mai întâi.” Înțelegeți? Ea era convinsă și a spus: *„Doamne, deși este mort, deși este îngropat și miroase, chiar și acum cred că dacă Îi vei cere ceva lui Dumnezeu, Dumnezeu te va asculta.”* Și iată că El i-a spus un adevăr despre care nu mai vorbise înainte: *„Eu sunt învierea și viața.”* (Ioan 11.25). Vedeți, ea a lovit ținta chiar atunci, iar El a putut merge cu ea mai departe.

Când biserica lovește ținta, merge mai departe, urcă mai sus.

Când am vorbit despre femei, bărbații mi-au spus: *„Lasă-le pe femei în pace și nu te mai lega de părul lor și de alte lucruri de felul acesta! Lasă-i și pe bărbați și nu-i mai muștra cu privire la denotațiunea lor. De ce nu-i înveți cum să primească daruri, deoarece oamenii cred că ești profet.”*

„Eu nu pretind așa ceva!”

„Dar oamenii cred aceasta. Ei cred că ești profet și eu cred aceasta. De ce nu-i înveți cum să obțină lucruri pentru a-L ajuta pe Dumnezeu?”

„Să învețe întâi Abecedarul și apoi îi voi învăța Algebra.” Așa este. Iar când veți accepta aceasta...

Marta l-a zis: *„Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.”*

„Eu sunt învierea și viața...” Oh, atunci ea a avut o descoperire! *„Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.”*

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

Și ea a răspuns: *„Da, Doamne, cred.”* O, vai!

„Unde l-ați îngropat?” Vedeți? Ea era convinsă că El putea să facă aceasta.

Iair era convins că dacă Isus își va pune mâinile peste fiica sa bolnavă, ea se va însănătoși, indiferent ce spunea biserica despre aceasta.

„Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino și pune-Ți mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască.” (Marcu 5.23). El era un fel de credincios ascuns. *„Sunt convins că dacă-Ți vei pune mâinile peste ea, va trăi.”* Apoi a venit vestea: *„Fiica ta a murit.”* Inima lui Iair a început să tresalte, dar Isus l-a privit liniștit și i-a zis:

„Nu te teme; crede numai și ea va fi tămăduită.”

El era convins: „Să mergem acasă pe deplin convinși.”

Sutașul roman era convins că El era Dumnezeu. El I-a zis lui Isus: „Sunt convins că Tu ai putere asupra oricărui diavol. Sunt convins că ești Fiul lui Dumnezeu și nu sunt vrednic să vii sub acoperișul meu. Dar dacă vei spune un singur cuvânt, robul meu va fi vindecat.” Amin.

Dumnezeu să aibă milă de noi! Dacă un păgân a putut vorbi în felul acesta; dacă el, care era un închinător la idoli, a putut spune aceasta când a văzut semnul lui Mesia, ce putem spune despre o biserică pentecostală care a avut parte de cincizeci de ani în care El a făcut printre ei aceste lucruri și tot nu sunt încă convinși? Cincizeci de ani de revărsare după revărsare, în Louisiana, și cu toate acestea...

Sutașul roman, care era un păgân, a spus: „Doamne, spune doar un cuvânt. Aceasta este tot ce doresc să știu, ceea ce spune Cuvântul”. Vă dau Prescripția! Aceasta este ceea ce a spus Cuvântul, credeți? Sunteți convinși? Sutașul roman era preocupat de robul său; el era convins că dacă Isus va spune un singur Cuvânt, care era Cuvântul lui Dumnezeu, va primi ceea ce cere. Așa este. El era convins.

Deși nimeni nu mai făcuse așa ceva, femeia cu scurgerea de sânge era convinsă pe deplin că dacă se va atinge de marginea hainei Lui, va fi vindecată. Ea a trebuit să-și părăsească locuința, deși era slăbită. Aș vrea să ilustrez aceasta puțin. S-a dus acolo jos și a trecut pe lângă „Brigham Young și pe lângă ceilalți, chiar printre cei care spuneau: „Zilele minunilor au trecut!” Ea s-a înghesuit printre oameni, deși micuțul ei trup era slăbit. Dar era convinsă pe deplin: „Numai dacă aș putea... Nici nu trebuie să-mi vorbească! Dacă voi reuși să-L ating numai puțin, scurgerea mea de sânge va înceta...” Ea era convinsă.

Când a văzut semnul biblic care îl însoțea, femeia de la fântână a fost convinsă că El era Mesia.

„Doamne”, I-a zis ea, „văd că ești profet.”

El i-a spus: „Du-te și adu-l pe bărbatul tău!”

„N-am bărbat”, I-a răspuns ea.

„Așa este, pentru că ai avut cinci, iar cel cu care ești acum, nu este bărbatul tău.”

„Doamne, cuvintele Tale m-au convins pe deplin că ești Profet. Noi n-am mai avut de sute de ani un profet, dar știu că Tu ești Profet. Aș vrea să Te întreb ceva. Din ceea ce scrie în Scriptură, noi știm că următorul care va veni este Mesia, iar când va veni El, ne va spune toate lucrurile. Dacă ești Profet, îmi vei spune Adevărul pentru că Cuvântul lui Dumnezeu vine la profet, iar eu Te văd pe Tine făcând un semn. Este un semn ciudat, și știu că Mesia va face acest semn când va veni. Deci, Tu Cine ești?”

„Eu sunt Acela”, a răspuns Isus.

Femeia era convinsă și nu I-a mai pus nici o întrebare. Și ce a făcut? Și-a lăsat ulciorul jos și a alergat în cetate pentru că era preocupată să știe și alții ce aflase ea. Amin. Ea era convinsă. De ce? Pentru că a văzut semnul biblic. Ea L-a ascultat pe Bărbatul acela care era Profet și era convinsă că era Adevărul, era convinsă că El nu i-ar fi spus o minciună. Vedeți? Era convinsă că El era Profet, pentru că văzuse semnul mesianic, și când i-a spus că El era Mesia, i-a fost suficient. Acum, femeia era convinsă și preocupată pentru poporul ei, așa că a fugit pe străzi strigând: *„Veniți să vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva El este Mesia?”* Ea era convinsă. Cu siguranță.

Petru a fost convins când a venit cu Andrei la Isus, când El i-a spus: *„Tu ești Simon, fiul lui Iona.”* El a fost pe deplin convins, pentru că nimeni nu mai făcuse așa ceva

de la ultimul profet pe care îl avuseseră.

Filip a fost martor la aceasta și și-a zis: „Acesta este un lucru ciudat!” și a fost convins. Dar imediat după aceea a devenit preocupat. El avea un prieten bun, pe Natanael, cu care studiase Scripturile, și a devenit preocupat să-i spună și lui ce văzuse.

Uitați-vă la noi astăzi. Pentru că biserica nu este organizată, grupată sau șlefuită în felul cum dorim noi, nu suntem încă convingși, dar confirmarea este Cuvântul lui Dumnezeu.

Filip era un membru al bisericii, dar era convins că Isus era Mesia. Și pentru că era convins, a devenit preocupat de prietenul său, așa că a alergat la el și i-a zis: „Vino să vezi pe Cine am găsit noi: pe Mesia.” Și a început să vorbească cu Natanael, dar acesta a vrut să se convingă singur, așa că a venit la adunare. Și când a ajuns la adunare și a văzut ce s-a întâmplat, a fost pe deplin convins.

Dar noi nu suntem convingși. Nu, nu. Mișcarea pentecostală de astăzi nu este încă convinsă. Nu. Dacă ar fi convingși, ar fi preocupați. V-ați întors la starea fariseilor și sunteți organizați în loc să fiți convingși. Dacă ați fi convingși pe deplin, ați fi preocupați. Fariseii au văzut că ceea ce se petrecea era adevărul, dar nu au fost convingși pe deplin din cauză că învățătorii lor îi învățaseră altceva. Aceasta este problema și astăzi: sunt prea mulți farisei, învățători și organizații care le întorc spatele la oameni pentru că nu sunt organizați. Așa este. Dar cei care sunt sinceri, văd aceasta.

Vreau să vă întreb ceva. Veți spune că este învățătură baptistă, dar nu este, este Biblia. Ascultați! Învățații aceia bine instruiți care au privit semnul făcut de El, L-au numit diavol, dar acolo era și o prostituată. Ea era o femeie rău famată, dar purta sămânța hotărâtă mai dinainte de Dumnezeu. Ea nu mai văzuse niciodată așa ceva, dar de îndată ce Lumina a lovit sămânța, Viața a început să iasă la suprafață. De ce? Pentru că avea Viață în ea.

Toamna, florile mor, iar sămânța se întoarce înapoi în țărână. Dar așteptați numai să vină soarele primăverii și să le lovească! Dacă acea sămânță are germele de viață, va încolți imediat la o nouă viață. Așa era și acea femeie. Deși se afla în starea aceea cumplită, ea a fost aleasă mai dinainte; numele ei era scris în Cartea Vieții Mielului încă înainte de întemeierea lumii. Astfel, când a văzut Viața lui Dumnezeu înflorind, nu a mai putut fi ținută de nimeni și de nimic și a tâșnit la Viață, în timp ce preoții educați...

Ei spuneau: „O, acela este sfântul părinte Cutare și Cutare...” Mie nu-mi pasă cine era, Isus a spus clar despre ei: „*Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru.*” (Ioan 8.44). Vedeți? Prostituata aceasta a spus: „Tu trebuie să fii Mesia”, iar când El i-a spus totul despre ea, a fost pe deplin convinsă. De ce? Pentru că atunci când Lumina a atins acea sămânță aleasă mai dinainte, ea L-a recunoscut.

Astăzi este la fel... când vede lucrarea lui Dumnezeu, când vede cum vine Duhul Sfânt jos și începe să Se manifeste, sămânța aleasă dinainte stă acolo și pune mâna pe aceasta. Nu i-o puteți înlocui cu nimic. Dar ceilalți vor merge mai departe spunând: „Mă întreb ce fel de șmecherie este aceasta? Cu siguranță este o înșelăciune!”

Dar sămânța aleasă mai dinainte nu mai pune întrebări. Ea este convinsă pe deplin că este Dumnezeu care se mișcă potrivit făgăduinței Sale din Scriptură. Adevărul este că noi ar trebui să fim puțin mai sus de strada Azusa. Biserica ar trebui să fie în camera de sus, acolo unde au început cu plânsete, cu strigăte și cu întoarcerea la Domnul. Aici sus este Ceva, iar biserica ar trebui să fie la înălțime pentru a trăi această experiență. Înțelegeți? Dar ei nu sunt convinși, și dacă nu sunt convinși, nu sunt nici preocupați. Așa este. Dar când Natanael a văzut aceasta, a fost convins. Voi încheia imediat.

Dar noi? Noi sărbătorim cincizeci de ani de la revărsarea Rusaliilor în Louisiana. Adevărul este că acum au loc semne și minuni care nu s-au întâmplat niciodată la început... ele sunt mai mari acum. Aceasta a fost săparea pământului pângărit și

pregătirea lui ca să fie semănat Adevărul în el. Dar știți ce ați făcut voi? De fiecare dată când a venit cineva și a semănat sămânța, voi ați organizat totul și ați dat totul afară. Imediat s-au ridicat tot felul de imitații firești. Nu știți că aceasta este lucrarea diavolului care încearcă să vă orbească ochii? Nu știți că înainte de venirea adevăratului Mesia s-au ridicat tot felul de unși falși? Acesta era diavolul care încerca să-i oprească să vadă Adevărul care avea să vină. Și la fel se întâmplă astăzi: el încearcă să vă îndepărteze să nu vedeți Adevărul.

Se ridică oameni care aduc crezuri și forme moarte, prin care încearcă să facă tot felul de imitații. Cum pot face aceasta? Biblia spune că ei trebuie să se ridice și să se împotrivescă Adevărului, așa cum i s-au împotrivit lane și lambre lui Moise. Dar ce spune Cuvântul despre ei?

„Dar nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor...” (2Timotei 3.9).

Moise trebuia să facă un singur lucru: să fie credincios însărcinării primite. Și iată că a venit clipa când ei și-au aruncat toiegele jos și au încercat să facă același lucru ca el, dar când au făcut aceasta, toiagul lui Moise le-a înghițit pe celelalte toiege. V-ați gândit vreodată unde au mers toiegele acelor vrăjitori? În ordine.

Convins! Când ei s-au convins, au devenit preocupați.

Adunările vor continua să meargă tot așa... Hristos va veni jos și, legitimat de Cuvânt, va face aceleași lucrări pe care le-a făcut înainte, arătând că este o zi în care biserica trebuie tăiată în bucăți pentru că L-a dat afară, pentru că L-au îndepărtat din mijlocul lor, iar El stă încă la ușă și bate. S-ar părea că dacă L-au dat afară, El a plecat pur și simplu, dar nu este așa. El stă încă acolo și bate la ușă, așa cum a făcut și în zilele lui Noe, îndelung răbdător, fiindcă vrea ca niciunul să nu piară, ci toți să poată veni la pocăință. Stă și bate la ușă, ascultând să vadă dacă nu va spune totuși cineva: „Ești binevenit!” Dar, nu, El nu a auzit așa ceva. Și atunci spune: *„Am să te vărs din gura mea.”* Așa este. Și voi vedeți cât de aspru taie Cuvântul și Duhul. Voi îl puteți vedea pe Duhul Sfânt cum vine jos și face

lucruri care nu au mai fost făcute din zilele Domnului Isus Hristos și a apostolilor Săi. Iar noi stăm, le privim și apoi plecăm. Suntem noi convinși cu adevărat, sau îl urmăm doar pentru pâini și pești?

Isus i-a hrănit. Cine altcineva, în afară de Dumnezeu, mai poate crea pâine? Doar același Dumnezeu care le-a dat în pustie mană, pâine din cer. Acolo stăteau evreii și îl priveau cum frângea acea pâine și cum le-a dat-o în bucăți mai mici. Același Brutar care a copt pâinea în ceruri, o făcea din nou pe pământ și le-o dădea s-o mănânce. Așa este. Și ce au spus ei? „Este minunat! Oh, Doamne, am burtica plină! Frate, aceasta a fost o adunare pe cinste!”

Dar Isus a zis: „O clipă! Vreau să vă spun ceva: „Dacă bobul de grâu nu cade în pământ...” Toate acele predici au început să fie vorbite pentru a-i aduce înapoi la Cuvânt, dar ei au spus: „Sunt prea greu de înțeles! Nu ne mai trebuie așa ceva!”, și au început să plece, în timp ce unii dintre religioșii de lângă El au zis: „Cine ar putea crede vreodată așa ceva? Plecăm și noi!” El a stat acolo și s-a uitat la ei, apoi s-a întors spre micuțul grup de credincioși, spre cei doisprezece, care arătau ca niște puiți în jurul mamei lor, și le-a zis: „Voi nu vă duceți?” Atunci Petru a spus: „Unde să mergem, Doamne?” Vedeți? El le-a zis: „Nu v-am cunoscut Eu înainte de întemeierea lumii?”

Acea este Viața care a strălucit peste sămânță și nu există nici o cale să fie îndepărtată. Aceasta este Viața veșnică. „...*cine crede în Mine are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.*” (Ioan 6.47,40).

„Căci, pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte...”

Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat, și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți, iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” (Romani 8.29-30).

„Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Și: „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine.” (Ioan 6.44,37).

Voi ziceți: „Ce predici pentru ei, frate Branham?” Cuvântul. Eu nu știu cine sunt ei, dar El știe. Treaba mea este să seamăn sămânța. Eu nu știu unde va cădea sămânța, dar o seamăn pur și simplu, iar Dumnezeu face confirmarea. Oriunde lovește, se va aprinde pur și simplu și va ieși repede la Viață dacă este în pământ bun. Dacă este un loc stâncos, eu nu pot face nimic, și nici dacă este o temelie denominațională. Singurul lucru pe care trebuie să-l fac eu, este să continui să seamăn sămânța. Eu știu că El vine, cred aceasta, și vreau să trăiesc doar pentru aceasta. Sunt convins că El va veni; sunt convins că vine curând. Așa este.

Și încă un lucru, vă rog. Isus era convins că va învia în a treia zi. Priviți! În Biblie este un singur text care susține aceasta, și acesta a fost adus de un om care în cele din urmă a alunecat...

...Într-o zi, El i-a întrebat pe farisei:

„Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” „Al lui David”, I-au răspuns ei.

Și Isus le-a zis: „Cum atunci, David, (îndepărtați partea firească) fiind insuflat de Duhul, Îl numește Domn, când zice:

„Domnul a zis Domnului Meu: „Șezi la dreapta Mea...?” (Matei 22.42-44).

Apoi, În Apocalipsa 22.16, El spune: *„Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David...”*

„Deci, dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?” (Matei 22.45).

Biblia spune că „*Nimeni nu l-a putut răspunde un cuvânt. Și, din ziua aceea, n-a îndrăznit nimeni să-l mai pună întrebări.*” (v. 46). Acele cuvinte i-au zăpăcit, nu le-au putut înțelege, pentru că învățătura lor teologică nu i-a dus la așa ceva, și n-o poate face nici astăzi. Ei au încercat multă vreme să explice această taină, dar n-au reușit s-o facă nici până acum, pentru că este descoperită numai celor aleși.

Isus a fost convins pe deplin, de aceea a pășit în față și a spus: „*Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.*” (Ioan 2.19). Distrugeți-l, faceți tot ce vreți cu El, pentru că Eu îl voi ridica din nou în trei zile.” De ce a spus aceasta? Pentru că era convins pe deplin. El știa Cine era El; știa ce făgăduise Dumnezeu. Este ca și cum ne-am putea citi numele nostru în cuvintele:

„Prin rănile Lui, eu am fost vindecat. Prin făgăduința Sa, eu am fost salvat. Prin sângele Său, eu sunt parte din El. Prin făgăduința Sa, eu voi învia în ziua de apoi.”
Înțelegeți?

El știa că este în Scriptură, își cunoștea poziția. Nu trebuia să-l spună nimeni nimic despre aceasta, dar El n-a umblat niciodată în jur laudându-Se cu aceasta, ceea ce arată Cine era El.

Nici Ioan nu a mers afară cu pieptul scos și laudându-se cine era el: „Eu sunt doctorul Cutare și am cutare și cutare...” Nu, nu, ci a ieșit afară ca un om obișnuit.

Așa a făcut și Isus. Lucrările lor mărturiseau cine erau ei. Așa este. Lucrările lor îi legitimau... Ei au spus: „Trebuie să-L atârnam pe cruce! Trebuie să-L scoatem din mijlocul nostru.” Dar El le-a zis: „*Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.*” De ce? El știa că David spusese în Psalmi: „*Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.*” (Psalmul 16.10).

...Noi credem că El S-a născut din fecioară. Celula de Sânge venea de la

Dumnezeu, a fost creată de Dumnezeu, dar nu numai ea, ci și ovulul femeii a fost creat, pentru că nici un trup nu este sfânt. Dacă ar fi fost ovulul Mariei, ar fi fost nevoie ca ea să aibă o senzație care să-i ducă ovulul acolo, în acel proces. Dar ea nu a știut nimic despre aceasta, pentru că a fost umbrată de Duhul Sfânt. Slavă! El era Dumnezeu. Și ce a spus? *„Nu voi lăsa ca preaiubitul Meu, trupul Meu...”* Cum ar fi putut să fie sfânt dacă s-ar fi născut prin dorință firească? Dacă ar fi fost așa, înseamnă că toți am fi sfinți, dar nu există nici un om sfânt. Nu există nici un munte sfânt și nici o biserică sfântă; există numai Duhul Sfânt, un Dumnezeu sfânt într-o biserică sau pe un munte. Nu un om sfânt, ci Dumnezeul cel sfânt într-un om; aceasta îl face sfânt pe acel om. Trupul acela era Trupul lui Dumnezeu, al lui Dumnezeu Creatorul.

Isus era preocupat. El era convins că va învia a treia zi, conform făgăduinței Scripturii.

Lăsați-mă să vă mai spun ceva și voi încheia.

Eu sunt convins pe deplin că El este Același ieri, azi și în veci; sunt convins cu privire la tot ce am vorbit și văd că Duhul Sfânt este aici.

Zilele trecute am vorbit cu o tânără care a ieșit afară îmbrăcată ca celelalte femei. Pe lângă noi treceau oameni care mergeau la biserică și care presupun că erau creștini. Eu am întrebat-o:

„Nu ți-e rușine de tine?”

„Domnule Branham...” a răspuns ea. Mesteca gumă și arăta ca cineva care tocmai a venit din Africa. Poate ar fi fost o fată drăguță dacă ar fi fost îmbrăcată ca o ființă umană. Deci, mi-a zis:

„Bineînțeles că există rușine, domnule Branham. Dar vezi, tu ești un om de vârstă mijlocie. Am crede și noi, dar suntem doar niște copii.”

„Ascultă-mă cu atenție!”, i-am răspuns eu, „Nu aveam încă vârsta ta și aveam exact convingerea pe care o am astăzi. Mi-am petrecut toată viața crezând aceasta și îmi doresc să fi avut un milion de vieți ca să le trăiesc tot așa.”

Vedeți? Eu sunt convins pe deplin că Isus este Fiul lui Dumnezeu; sunt convins că El este Același ieri, azi și în veci; sunt convins că Îngerul care a venit jos și m-a vizitat, a venit din prezența lui Dumnezeu... Încă înainte ca să veniți voi, El a confirmat aceasta și a spus că este Adevărul. Sunt pe deplin convins că umbra morții despre care le-am vorbit oamenilor și pe care am văzut-o, este reală... Aparatele de fotografiat, știința, au dovedit aceasta.

Sunt convins pe deplin că Mesajul meu vine de la Dumnezeu; sunt convins pe deplin că nu este mintea mea umană obosită, ci este Cuvântul lui Dumnezeu; sunt convins pe deplin, sunt absolut convins că este Isus Hristos, care este Același ieri, azi și în veci. Sunt convins pe deplin că El este aici chiar acum, că S-a oprit în mijlocul nostru. Sunt convins pe deplin că El ne va răspunde la rugăciune, dacă vom fi convinși și preocupați, și dacă ne vom deschide inimile pentru El.

Să ne plecăm capetele.

Doamne, convenția aceasta este aproape de încheiere, iar noi Te-am văzut mișcându-Te, Doamne. Oh, Te-am văzut tot timpul! Te-am văzut în toți acești ani. Biserica devine tot mai slabă, dar pe Tine Te vedem tot mai puternic. Doamne, Te rog să primești aceste cuvinte. Vrei să le primești, Doamne? Eu nu mai pot face nimic, Tată, dar sunt convins că dacă ei ar fi convinși... Dacă toți ar fi convinși, nu ar mai fi liniște nicăieri, așa cum spunea și fratele nostru bătrân... Când Tu ai turnat prima dată Duhul Tău, sub forma botezului cu Duhul Sfânt, înainte de a fi introduse aceste slujbe mari... Tu ai spus că atunci când vrăjmașul vine împotriva ca un șuvoi de ape mari, Tu ridici împotriva lui un stăvilor.

Doamne, mă rog pentru ei. Îngăduie ca aceste cuvinte puține, spuse în dimineața aceasta, să cadă peste inimile lor. Îngăduie ca ele să nu cadă într-un loc stâncos, ci să cadă într-un pământ bun, iar Lumina Vieții veșnice să strălucească peste sămânța aleasă. Sunt convins că Tu poți face aceasta, Doamne. Tu ai spus să facem aceasta, și ne-ai promis că Te vei îngriji de restul.

Așadar, Îți încredințez totul Ție. Mă pun eu însumi pentru ei, așa cum a făcut Moise pentru poporul său, Doamne. Tu știi că am încercat cât am putut, să fiu sincer și ești Martorul meu că le-am spus numai Adevărul, pentru că L-ai legitimat ca fiind Adevărul.

Doamne, Tu știi că îi iubesc pe oamenii aceștia rusalistici. Mulți pleacă, Doamne. Neînțelegerile denominaționale îi determină să se îndepărteze dar eu îi iubesc pe acești metodiști, bapțiști sau orice ar fi ei, și sunt unul dintre ei.

Doamne, Te rog pentru fiecare suflet. Îngăduie ca Lumina Ta să cadă în dimineața aceasta peste acești oameni, și ajută-i să poată vedea. Îngăduie ca banda aceasta să meargă peste tot în națiunea aceasta și în jurul lumii și să-și găsească loc în inimile lor. Îndreapt-o Tu spre locurile unde se află sămânța Ta. Eu nu știu unde este ea, dar atunci când Adevărul acestei Evanghelii, legitimate de Dumnezeu, va cădea peste ei, sunt sigur că va veni la Viață.

Tată, ei sunt ai Tăi și mă predau împreună cu ei pentru lucrarea Evangheliei din zilele din urmă, în Numele lui Isus. Amin.

Facă-se voia Ta! Facă-se voia Ta!

Tu ești Olarul, iar eu sunt lutul,

Și Te rog să mă modelezi după voia Ta,

În timp ce stau și Te aștept.

Să ne plecăm capetele și să ne gândim la aceasta:

„Facă-se...” Sunteți convinși? O, vai! Duhul Sfânt Se mișcă prin sală ca o Lumină...
Olarul.

Tu ești Olarul, iar eu sunt lutul.

Modelează-mă și fă-mă nu cum vreau eu,

ci așa cum mă vrei Tu, în timp ce Te aștept...

- Amin -